

אֵלֶּזְנֹת

לְעֵלְמֵנוּ עֵקֶת

פְּלֵשֶׁת וַיִּרְא

כֶּסֶד, אֲדִיּוֹן קֶס"ב

אוֹתָם, פָּרְשׁוּ כָּלֶם לְצַדִּיק וּבְכוּ. אוֹלָם ה'חֻקֵּל יִצְחָק' פָּרַשׁ לְפָנָה מְשֻׁלוֹ, רַחֵץ יָדָיִם וְעָמַד בְּתַפְלָה, כְּשֶׁאָחַד מִקְרִיא לְפָנָיו מִתּוֹךְ הַסְּדוֹר. כְּאֲשֶׁר פְּלוּנֵי מִמְּקַרְבֵּי, פָּנָה אֵלָיו בְּבִכְיָה וְזַעֲקָה, אָנָּה רַבִּי קְדוֹשׁ הַתְּפִלָּל בְּעֵדְנֵנו שִׁיתְרַחֵשׁ נֶס, כִּי אֵל הַמּוֹת אֲנַחְנוּ מוּבָלִים. הַסְּתַפֵּל בּוֹ ה'חֻקֵּל יִצְחָק' בְּבֵת חֵיוֹן שֶׁל רַחֲמִים, שֶׁם אֶת יָדוֹ הַקְּדוֹשָׁה עַל שִׁכְמוֹ וַיֹּאמֶר: אֵל תִּירָא רַחֲמַי, אֲנִי הוֹלְכִים לְקִרְאָת הַמְּשִׁיחַ. הַתִּיפַח אוֹתוֹ מִקְרָב בְּכִי נוֹרָא וְשָׂאֵל, רַבִּי כְּלוּם מְשִׁיחַ יוֹשֵׁב בְּגֵרְמַנְיָה.

נִעֲנַע לוֹ הַרְבֵּי בְּרָאשׁוֹ וַאֲמַר: כֵּן, כְּתוּב שֶׁמְשִׁיחַ יוֹשֵׁב בְּאֵדוּם כְּבוֹל בְּשִׁלְשֻׁלָאוֹת שֶׁל בְּרָזֶל וּמִתְעַנֶּה וְסוֹבֵל מִצָּרָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְכִשְׁנִפְרְדָּה נִשְׁמַתוֹ שֶׁל ה'חֻקֵּל יִצְחָק' מִגּוֹפוֹ בְּיוֹם רֵאשׁוֹן י"ג בְּסִיּוֹן שְׁנַת תש"ד, כֵּן מִסְפָּרִים בְּשֵׁם רַבִּי מִשְׁהֲלִי וְרַצְבָּרְגֵר הִ"ד הִדִּין מְאוֹרְשִׁינְוֹא שֶׁהִיָּה בְּפִלְגַת הַחֲסוּל, צָעַק בְּהַתְּלַהּבוֹת עַד הַרְגַע הָאַחֲרוֹן, 'אֵשׁ תִּמִּיד תוֹקֵד עַל הַמְּזַבַּח לֹא תִכְבֶּה' ('שׁוֹשֶׁלֶת סַפִּינְקָא', עִמּוּד תְּצֵא).

מִכּוּחוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אַבִּינוּ

נִסְיוֹן הַעֲקֵדָה, בּוֹ נִצְטוּהָ אַבְרָהָם אַבִּינוּ לַעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ, מְעוֹרֵר אֶת הַזְּכָרוֹן וּמְסַעֵר אֶת הַרְגֵשׁ הַיְהוּדִי, כְּאֲשֶׁר צָפִים וְעוֹלִים בְּזִכְרוֹנֵנוּ כָּל אוֹתָם סְפוּרֵי גְבוּרָה וּמְסִירוֹת נִפְשׁ שֶׁל רַבִּי רַבּוֹת אֲלָפִים מֵאַחֲנֵנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּכָל הַדּוֹרוֹת, אֲשֶׁר מְסִרוּ אֶת נַפְשָׁם וְאֵת גּוּפָם לְמַעַן שְׁמוֹ יִתְבָּרַךְ.

וּמִבְּאֵר בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים, שֶׁכָּל זֹאת לֹא הִיָּה אֲלָא מִכּוּחוֹ שֶׁל אַבְרָהָם אַבִּינוּ שֶׁפָּעַל בְּנִסְיוֹן הַעֲקֵדָה דֶּרֶךְ וְנִתִּיב לְבָנָיו אַחֲרָיו, וְהוּא יִצְקֵם אֶת הַיְסוּד לְבָנָיו הָאֵמָה כְּלָה, עַד שֶׁבִּכְחוֹ הָרַב זָכָה אֶת בְּנָיו

הַלֵּךְ אֶל הַעֲקֵדָה בְּשִׂמְחָה

וַיַּעֲקֹד אֶת יִצְחָק בְּנוֹ וַיִּשֶׂם אֹתוֹ עַל הַמְּזַבַּח מִמַּעַל לְעֵצִים (כב, ט).

בְּאֶסְרוֹ חַג שֶׁל פֶּסַח שְׁנַת תש"ד בְּאַרְבַּע לַפְּנוֹת בְּקֶר הַחֲלוֹ הַנֶּאֱצִים ימ"ש לְרַכֵּז אֶת שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי אֲלָף יְהוּדִי סְעֵלִישׁ אֶל תּוֹךְ הַגִּטּוֹ, שְׁנַתְחַם עַל יָדָם בְּאִזּוֹר בְּנִינֵי הַקְּהֵלָה הַיְהוּדִית.

פְּטְרוֹלִים מְזִינִים שֶׁתְּפַקִּידָם הִיָּה לַעֲבֹר מִבֵּית לְבֵית וּלְהוֹצִיא אֶת הַיְהוּדִים, הַחֲלוֹ אֶת מְלֹאכְתָם בְּמַעוֹנוֹ שֶׁל הַצַּדִּיק הַרַה"ק ה'חֻקֵּל יִצְחָק' מְסַפִּינְקָא זִיע"א, שֶׁנִּבְחַר לְהִיּוֹת קְרֻבָּנָם הַרֵאשׁוֹן. ה'חֻקֵּל יִצְחָק' תְּשׁוּשׁ וְרַפָּה אוֹנִים הִכָּה בְּאֲכֻזְרִיּוֹת עַל יְדֵי הַצּוֹרְרִים הַסַּאדִּיסְטִים ימ"ש שֶׁהֵאִיצוּ בּוֹ לְהַתְּקֵדָם בְּמַהֲרֹת.

אֲפִלּוֹ הַשְּׂכָנִים הַגּוֹיִים בָּכוּ לְמַרְאֵה הַשְּׁפָלְתוֹ בְּיַד זָדִים. אוֹלָם הַרְבֵּי בְּפָנוֹתוֹ לַיְהוּדִים שֶׁנִּתְלַוּוּ אֵלָיו קָרָא בְּנִחוּתָא: 'בְּנִים, אֵלֹהֵי חַבְלֵי מְשִׁיחַ שִׁישׁ לְקַבֵּל אוֹתָם בְּאֵהָבָה'. כְּשֶׁבְּעָה שְׁבוּעוֹת אַחַר כֵּן בָּאוּ וְהוֹדִיעוּ לְשִׂאֲרֵי יְהוּדֵי הַגִּטּוֹ בְּסְעֵלִישׁ שְׁעוּמָדִים לְקַחַת אוֹתָם לְאוֹשְׁוִיץ אֶל הַעֲקֵדָה, בְּהַ בְּעַת שֶׁהַתְּעַלְלוּ הַטְּמָאִים בְּגוֹפּוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁל רַבֵּנוּ זצ"ל, שֶׁכָּבַר עָמַד בְּשְׁנַתוֹ הַשְּׁבַעִים וְזָמְמוּ לְהוֹצִיאֵו אֶל הַשְּׂרַפָּה בְּזֶר קוֹצִים עַל רֵאשׁוֹ.

אוֹלָם הוּא הַלֵּךְ אֶל הַעֲקֵדָה בְּשִׂמְחָה, כְּמוֹ שֶׁנִּבְּאֵ מְרֵאשׁ ה'אֲמֵרֵי יוֹסֵף' כְּשֶׁהַתְּפִלָּשׁ בְּעַפְרִים עַל גְּלוֹת הַשְּׂכִינְיָה. וּלְפִי עֵדוֹת מְלוֹיו שֶׁל ה'חֻקֵּל יִצְחָק' בְּרַכְּבַת הַמּוֹת, אוֹדִים מְצֵלִים מֵאֵשׁ, גַּם רַקֵּד וְזָמַר בְּכָל הַדֶּרֶךְ 'וְטַהֵר לְבָנוּ לְעַבְדָּךְ בְּאֵמֶת'. וְאִף זֹאת סִפְרוּ הַשְּׂרִידִים, כִּיּוֹן שָׂרְאוּ יְהוּדֵי סְעֵלִישׁ לְהִיכֵן מוֹלִיכִים

ומשתייתים יסודות עמקים ואיתנים למען האמה כלה, ומכח אותם יסודות נצב הבנין פלו ימים רבים, לתפארת האבות, יוצקי מסד הבנין שהשתייתוהו על פנו. ולסבה זו נסה הקב"ה את אברהם אבינו בעשרה נסיונות, כדי שיהיו בני ישראל יכולים לעמד בכל מיני הנסיונות שיעברו עליהם.

רואין את אפרו כאלו הוא צבור על גבי המזבח
 בזה יש לבאר לשון הספרא בפרשת בחקתי, על הפסוק (ויקרא כו מב) 'וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר', ואיתא שם: ולמה נאמר באברהם ויעקב 'זכירה', וביצחק לא נאמרה 'זכירה', אלא רואין את אפרו כאלו הוא צבור על גבי המזבח.

ולכאורה יש להבין מה הפונה במה שאמרו שהאפר צבור על גבי המזבח, הלא לבסוף לא הקרב יצחק ולא נעשה גופו אפר, ומהו אפרו שצבור על גבי המזבח. וכפשוטו היה נראה שאפר האיל שהקרב תמורתו, השיג את קדשת 'אפרו', עד שנחשב פי אפרו צבור על גבי המזבח, אלא שקשה הוא הלשון 'אפרו'.

אולם לפי האמור יש לפרש היטב, כי אכן כח הנסיון שעמד בו יצחק עד שהשיג מעלה זו שהשלים בנפשו שיהיה אפרו צבור על גבי המזבח, זה הכח עומד צבור בכל שעה ושעה שיוכלו גם בניו לקדש את שמו יתברך. (מתוך הספר ספיר ויהלום להרב הגאון רבי מנחם מנדל פומרנץ שליט"א)

אחריו שיהיו יכולים לעמד בנסיון זה. על דרך זה שמעתי מיהודי ירא שמים, שכאשר עלה לארץ הקדש לאחר ששתה את כוס התרעלה בימי המלחמה הנוראה באירופא, פגש בהרה"ק ה'בית ישראל' מגור זיע"א ואמר לו, שבימי המלחמה עדו עליו נסיונות קשים בהרבה משל יוסף הצדיק ועמד בהם בגבורה. והשיבו הרה"ק ה'בית ישראל': אמת, נכון הדבר, אך דע לך כי הכל היה מכוחו של יוסף הצדיק, אלולא היה הוא עומד בנסיון, מי יודע אם היית מסגל לכה.

אבותינו רועי האמה משולים הם ליסודותיו של בנין

כחו זה של אברהם אבינו הוא אשר עבר מדור דור לעם הקדש למסר את נפשם על קדוש השם יתברך. ללא כל חשבונות, ומבלי להרהר אחר מדותיו של הקדוש ברוך, והוא אשר עומד לנו בכל יום בכל עת ובכל שעה גם לחיות על קדשת שמו יתברך.

כי אכן אבותינו רועי האמה משולים הם ליסודותיו של בנין שעליהם נבנה ועומד הבנין פלו. ברור הדבר, כי ככל שיעמיקו את היסודות ויחזקום, כך יהיה אפשר לבנות על גביהם בנין רב קומות, גדול ורחב ממדים, ואינה דומה תשתיתו של מבנה גבוה בן קומות, רבות שחייבת להיות יציבה ואיתנה, יצוקה בכמיות ענק של מתכת, לתשתיתו של בנין בן מספר קומות, שדי לו ביסודות קלים. אברהם אבינו ע"ה והאבות הקדושים, עליהם השלום, בהיותם יסוד האמה לדורות דורותיה, היו חופרים הרבה,

שו"ת קתר

חידון אִצָּנוֹת - נושא פרסים מי הם שני האנשים שערכו משתה בפרשתנו?

הפותרים נכונה יכנסו להגרלה אי"ה על סידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר". את הפתרונות יש לשלוח אלינו עד ליום שני למספר פקס: 077-470-26-81 או למייל: magdenot@gmail.com נא לכתוב שם, כתובת מדויקת וטלפון. בראש הדף לציין "עבור חידון לנוער".

פתרון החידה וכן שם הזוכה, יפורסמו אי"ה בגליונות הבאים

פתרון החידה - פרשת שופטים:

ש. היכן מזכירים בפרשה זו המספרים 1, 2 ו-3 בפסוק אחד? ת. התורה אומרת שעד אחד אינו כשר לעדות; רק עדותם של שניים או שלושה עדים מתקבלת (יש, טו).

שם הזוכה בסידור מתיבתא מנחה מעריב בהוצאת "עוז והדר":
 פרשת שופטים:
 ה' יעקב צבי פרידמן מבני ברק.

